EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Qui no coneix... Ester Plans, la mestra que esdevingué sindicalista

PEL SENYOR RAMON
Il·lustració: Maria Picassó

Ara ho podríem resumir dient allò que l'Ester Plans i Playà és una mestra a qui tothom coneix, però faríem curt perquè aquest belluguet de dona ha participat en tota mena d'entitats i mogudes. La recordeu, rossa i ferma, mai quieta? L'Ester va néixer a Sant Vicenç de Castellet fa cinquanta-quatre anys. Els seus pares, l'Àngel i l'Aurora, n'eren fills, ell de l'agutzil municipal, ella de la masia del Putxet -on elaboraven el vi recollit costes amunt, a Vallhonesta. En acabat, i amb l'arribada del germà petit, vingué el trasllat a Manresa, on el pare ja treballava als mobles Soler. L'Ester aterra a l'Ave Maria, enfundada en aquells "pitxis" de pota de gall, i ben aviat hi descobreix la seva vocació docent, que li procura la germana Paz. Fins al punt de decidir que, si cal fer-se monja per ser mestra, monja es farà! Sortosament no va ser necessari i el seu pas posterior per l'institut Lluís de Peguera, i el COU al Pius, la predisposen envers plantejaments del tot laics. Paral·lelament a Manresa ha començat a practicar gimnàstica esportiva, passa pel Centre Excursionista de la Comarca de Bages i, descoberta l'espeleologia, també pel Montserrat. Són anys accelerats: participa del Mijac al Poblenou però acaba a l'escoltisme, de cap de rànger a l'Antoni Gaudí. Canta al cor Ariadna. I totes les coneixences esdevenen trama entre institut, escoltisme i cant coral. Si fins i tot van fer una tuna! Després vindran els estudis de Magisteri, la participació en els equips de formació escolta i el bateig en aquelles "manis" amb tall de trànsit a Diagonal! El seu primer destí va ser com a especialista de català, a Can Barraqueta, a Santa Margarita Montbui. Per ser francs: allà no se l'esperava. I van ser sis anys prou durs per donar el tremp definitiu al seu caràcter: «Estic feta a les dificultats». En aquells temps ja ha entrat en contacte amb USTEC, obté plaça a Balsareny i es casa amb Enric Llort. Després vindrà el naixement de la Berta i, per arrodonir-ho, també el retorn a Sant Vicenç, amb plaça d'educació física. L'Ester salta aleshores al primer cicle d'ESO, al mateix poble, i és aleshores que li proposen una dedicació sindical de mitja jornada. D'això n'ha passat gairebé una dècada. La feina ha crescut i avui la dedicació és completa, resseguint escoles, instituts, llars d'infants o presons, fins a sumar més de 75 centres. I encara que sovint troba a faltar la docència, conserva el gust per enfrontar els problemes o donar suport a companys. Per això l'Ester us defensa un estat de mobilització permanent i, quan s'escau, el recurs a la vaga: no són només les condicions laborals sinó sobretot la qualitat de l'escola pública. I tot això sense perdre el compàs guanyat al Dansàneu, als campus de cultura popular dels estius a Llívia o, des de fa set anys, al ritme de swing. Al seu pas per Sotrac i per Xàldiga. O totes les corals que com a soprano li permeten sumar gairebé un assaig diari, sigui a l'Escriny, als Esclat Gospel Singers, el cor Incordis o -on para aquella nena tímida que volia ser monja?- als musicals dels In boca il lupo, "Sister Act", posem per cas.